

Metsätiellä On taas se aika vuodesta. Kyltymätön, mielipuolinen hiihtointo on iskenyt Pentuun ja mummiin. Se tulee heille yhtä varmasti kuin flunssa toisille. Nämä kaksi hinkkaavat kuumeisesti suksiaan ja sivakoivat vähintään päivän valoisat tunnit pitkin metsiä ja järvien jäitä, aivan kuin he hakisivat jotakin. Kunpa joku olisi edes kadonnut metsään! He louhottavat päämäärättömästi ympäriinsä vain palatakseen iljettävän hikisinä, ärsyttävän punaposkisina ja kilvan räkää erittäen. Lähden ulos yhtä aikaa heidän kanssaan, vaikka oikeasti tekisi mieli käpertyä viltin alle odottamaan lumien sulamista. Katselen heidän jälkeensä. Neonvärisissä vaatteissa hohtava Pentu viuhtoo edellä, tyyli ei ole perinteistä nähnytkään. Sen jokainen lihas tulee olemaan kipeä huomenna, eikä se kestä kipua ollenkaan. Pystyn jo näkemään, miten se nyyhkii tuskaansa, kiipeää syliin ja uikuttaa, on niin vauvaa. Päätän mennä pienelle kävelylle korvalappustereoideni kanssa ottaen sen riskin, että musiikki saattaa puuroutua kylmässä. Välillä joudun kiskomaan kaulahuivia kasvojeni suojaksi pakkasen nipistellessä kipeästi. Kapeaa tietä reunustavat puut ovat yksimielisesti pukeutuneet valkoiseen, minä väritän maisemaa punaisessa toppatakissa. Mietin, tuleeko tämä hiihtoloma jäämään mieleeni. Muistanko tätä päivää vuoden, viiden vuoden tai kymmenen vuoden kuluttua? Mitä muistamista tässä voisi mahdollisesti olla? Ehkäpä palellutan nenäni ja se joudutaan amputoimaan. Saahan sitä aina toivoa. Kuulen vain Gunnarit, joten mutkan takaa kurvaava auto ilmestyy eteeni tyhjästä. Liukastun yrittäessäni väistää tien reunaan. Korvalappustereot liukuvat muutaman metrin päähän useammassa osassa ja hetken ehdin ajatella, että auto ei ehdi pysähtyä, vaan liukuu päälleni. Makaan tiellä niin litteänä kuin pystyn. Noloa. Itsesuojeluvaistoni takkuua juuri niin kuin niillä oravilla ja laiskanpulskeilla myyrillä, joiden itsemurhia isä aina kiroaa autoa ajaessaan. Hän katsoo aina taustapeiliin toiveikkaana, josko onneton olento olisikin välttynyt liiskaantumiselta. Mummi sanoisi juuri nyt, että enkelini oli valppaana. Harmaa lava-auto pysähtyy parin metrin päähän minusta ja kuskin paikalta hyppää kasvoiltaan auton värinen mies. Hän auttaa minut ylös ja kysyy vasta sitten, satutinko itseni. Hänhän minua yritti satuttaa. Huiskin lunta vaatteistani ja koetan päästä tilanteen tasalle. Tunnen yllättävän vähän helpotusta. Olisi kieltämättä saattanut olla siistiä palata lomalta jalka paketissa. Olisin voinut maalaillla tilannetta hieman. Olisin ehdottomasti jättänyt kertomatta, että liukastuin kuin mikäkin vanhus. Vastaan olevani kunnossa ja alan etsiä korvalappustereoitani. Mies käy poimimassa soittimen lumesta ja pyörittelee sitä käsissään, mahtaakohan tietää, mikä vekotin se on. ”Tämä on rikki”, hän ilmoittaa ojentaessaan sen minulle. ”Tota, joo, siltä näyttää”, myönnän ottaessani soittimeni vastaan. Siitä töröttää pari osaa, joita en ole nähnyt aiemmin. Lisäksi kasettipesä on täynnä puuterilunta. ”Sinä kävelit keskellä tietä”, mies sanoo hymyillen ja osoittaa jalanjälkiäni, jotka kaartelevat lumista tietä pitkin. Katson kiemurtelevia jälkiäni. Olen tosiaan hoippunut tien laidalta toiselle, niin kuin maa allani olisi keinunut. ”Ja sinä taisit ajaa vähän liian lujaa. Sanoisin, että ollaan tasoissa.” Ryhdyn tunkemaan korvalappustereoita takaisin takkini taskuun hammasta purren. Täällä ei pitäisi minun käsitykseni mukaan edes olla niin paljon autoja, että joku juntti onnistuu rikkomaan juuri minun soittimeni. Mies on jäänyt tuijottamaan tietä. Hän tarkkailee jälkiä ympärillämme, katsahdan itsekin. Tuossa minä mätkähdin ja tuonne soittimeni liukui, nyt seisomme vastakkain auton vierellä, minä ja tuo mies, jonka kasvoille väri on alkanut palata. Täälläpäin ei varmaan hirveästi tapahdu. ”Lumesta voi lukea”, mies sanoo. Hymyilen kireästi. Olen vähällä purskahtaa nauruun. Mikä hemmetin urpo! ”Minä käyn metsällä.” Nyökkään, mutta en vahingossakaan esitä kysymyksiä. Luuleeko se, että minä haluan jäädä tähän kuuntelemaan jotain verisiä metsästysjuttuja? Metsästäminen kuvottaa minua. Eläinten käyttäminen ja varvikkoon teurastaminen. Hirvi on juoksemassa kotiinsa, ja yhtäkkiä sen keuhkot täyttyykin verestä. Se tuntuu pirulliselta. Kaikki isän veljet ja siskokin käyvät metsällä,

mutta isä ei. Se yritti hankkia metsästyskorttia, mutta jätti homman kesken, vaikka sille vähän naureskellaankin siitä. Ei kaikkien tarvitse, se sanoi. Olisipa isä täällä. Mies jatkaa katkonaisin lausein. "Lumen pinnalla on eläinten jälkiä. Tuolla jänis, tuossa ilves. Missä peto on saanut jäniksen kiinni. Joskus jäävät vain siiveniskut lumen pintaan, ympärillä koskematon hanki. Ihmiset lukevat sanomalehdestä. Yhtä hyvin lumesta voi lukea, mitä on tapahtunut." Minä luen miestä, enkä halua nähdä yhtään enempää. "Minä taidan tästä..." Sanon kulmiani kohottaen. Otan pari askelta taaksepäin pitäen katseeni miehessä, mutta se tutkailee taas tien pintaa. Täytyy kysyä mummilta, onko tapaus sille tuttu. Käänän selkäni ja lähdän ripeästi takaisin mummin luokse. Hiihtäjät ovat varmaan jo pysähtyneet jonnekin, ja mummi kaivaa parhaillaan termospullon repustaan. Pentu saa kaakaoviikset. Oikeita se ei kasvata vielä vuosiin. Kuulen askeleet takanani, ne lähestyvät juosten, vahvat kädet tarttuvat minuun. Minä huudan kuin eläin, mutta maailma pyörähtää, enkä minä pysy mukana. Kipu lamauttaa minut, enkeli on kääntänyt minulle selkänsä.